

У сваком приручнику за политички маркетинг стоји да је давање обећања кључни део сваке политичке кампање. Бирачи желе да чују шта који кандидат нуди, радије него да обраћају пажњу на међусобна оптуживања и надгорњавања политичких актера. Уосталом, гласање, поред вредносних поклапања и емотивне идентификације, садржи и извесну трансакциону компоненту: бирач кандидату даје глас, а кандидат се заузврат обавезује на одређено чињење након избора.

Иако су приручници за политички маркетинг најчешће морално неутрални, у уређеним демократским друштвима се напросто не исплати давати неутемељена и фантазмагорична обећања. Струковна удружења, јавно мњење, специјализовани новинари, прилично су брутални у оцењивању изабраних представника. То оцењивање је утолико строже, што у западним друштвима постоји извесно засићење класичном политиком и одређени револт према естаблишменту. Политичари за које се покаже да се не држе обећаног, бивају врло брзо дискредитовани и делегитимисани у вршењу својих овлашћења. Сваки случај је наравно специфичан, али тамо влада опште уверење да је у случају неодмерених и нереалних обећања - већа дара од мере.

На жалост, у друштвима са фасадним институцијама, конформистичком елитом и некритичким медијима, стање је управо супротно. Ту политичка класа има неколико механизма да се разреши од одговорности за неиспуњена обећања. Међу те механизме спадају спиновање у медијима, фалсификовање званичне статистике, тенденциозно скретање пажње на друге ствари, затим нуђење још грандиознијих обећања како би се ставила у сенку претходна, или скраћивање мандата како би се избегло свођење рачуна. Погледајмо сада какво је стање у нашој Србији.

Уваженим читаоцима је већ издалека јасно у коју категорију наша држава тренутно спада. Нема политичке одговорности за јавну изречену реч, односно за дато, а не испуњено обећање, од стране актуелне управљачке екипе. Даћу само дванајеклатантнија примера. Председник, а тада премијер, Александар Вучић, изјавио је у току 2016. године да у «Србији почиње златно доба». Та његова синтагма подсећа на нешто ранију изјаву да га је «срамота колико нам добро иде», а овај пут ју је упарио је са најавама да ће од 2017. године Србија бележити рекордне стопе економског раста, као и да ће просечна плата већ у овој години бити 500 евра.

